

Sprawa C-256/09

Bianca Purrucker **przeciwko** **Guillermo Vallés Pérez**

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Bundesgerichtshof)

Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie
i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących
odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Środki
tymczasowe lub zabezpieczające — Uznanie i wykonanie

Opinia rzecznika generalnego E. Sharpston przedstawiona w dniu 20 maja 2010 r.	I - 7356
Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2010 r.	I - 7408

Streszczenie wyroku

1. *Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie nr 2201/2003 (rozporządzenie Rady nr 2201/2003, art. 8–14)*

2. *Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie nr 2201/2003*
(rozporządzenie Rady nr 2201/2003, art. 20, 39)
3. *Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie nr 2201/2003*
(rozporządzenie Rady nr 2201/2003, art. 20–27)

1. Jeżeli posiadanie jurysdykcji co do istoty sprawy – zgodnie z rozporządzeniem nr 2201/2003 dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie nr 1347/2000 – przez sąd, który zarządził środki tymczasowe, nie wynika w sposób oczywisty z treści wydanego orzeczenia lub gdy orzeczenie to nie zawiera pozbawionego jakichkolwiek niejasności uzasadnienia dotyczącego posiadania przez ten sąd jurysdykcji co do istoty w świetle jednej z podstaw jurysdykcji wymienionych w art. 8–14 tego rozporządzenia, możliwe jest przyjęcie poglądu, że orzeczenie to nie zostało wydane zgodnie z normami jurysdykcyjnymi zawartymi w tym rozporządzeniu. Orzeczenie to może jednak podlegać badaniu w świetle art. 20 owego rozporządzenia dotyczącego środków tymczasowych lub zabezpieczających w celu ustalenia, czy wchodzi w zakres tego przepisu.
2. Mając na względzie znaczenie środków tymczasowych – niezależnie od tego, czy zostały one wydane przez sąd właściwy, czy nie – które mogą być zarządzane w dziedzinie odpowiedzialności rodzicielskiej, w szczególności ich możliwe konsekwencje w przypadku małych dzieci, tym bardziej w przypadku rozdzielonych bliźniąt, a także okoliczność, że sąd, który zarządził środki, mógł ewentualnie wydać zaświadczenie zgodnie z art. 39 rozporządzenia nr 2201/2003 dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie nr 1347/2000, podczas gdy ważność środków tymczasowych wskazanych w zaświadczeniu jest uzależniona od wniesienia powództwa co do istoty w ciągu 30 dni, istotne jest, by osoba, której dotyczy takie postępowanie – nawet jeżeli została wysłuchana przez sąd, który środki zarządził – miała możliwość podjęcia środków prawnych przeciwko orzeczeniu zarządzającemu środki tymczasowe w celu zakwestionowania, przed innym sądem niż ten, który te środki zarządził, i orzekającym w krótkim terminie, w szczególności jurysdykcji co do istoty sprawy, której posiadanie

(por. pkt 76)

przyznał sobie sąd rozstrzygający kwestię środków tymczasowych lub – gdyby z orzeczenia tego nie wynikało, iż sąd ten jest lub uważa się za właściwy co do istoty na podstawie rozporządzenia – w celu zakwestionowania spełnienia przesłanek ustanowionych w art. 20 owego rozporządzenia, a mianowicie:

- stosowane środki powinny być pilne;
- powinny być stosowane względem osób lub mienia znajdujących się w państwie członkowskim, w którym sądy te mają siedzibę, oraz
- powinny mieć charakter tymczasowy.

Skorzystanie z takiego środka prawnego powinno być możliwe w taki sposób, by nie oznaczało to, że wnosząca go osoba w jakiegokolwiek mierze uznaje jurysdykcję co do istoty, jaką ewentualnie mógłby przypisać sobie sąd, który zarządził środki tymczasowe.

3. Przepisy art. 21 i nast. rozporządzenia nr 2201/2003 dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie nr 1347/2000 nie mają zastosowania do środków tymczasowych z zakresu prawa do pieczy wchodzących w zakres art. 20 tego rozporządzenia. W istocie możliwość takiego stosowania nie była zamiarem prawodawcy Unii co wynika zarówno z historii procesu legislacyjnego jak i z równoważnych przepisów poprzednich instrumentów takich jak rozporządzenie nr 1347/2000 i konwencja brukselska II. Ponadto stosowanie w każdym państwie członkowskim, w tym w państwie właściwym co do istoty, systemu uznawania i wykonywania orzeczeń, o którym mowa w rozporządzeniu nr 2201/2003 w zakresie środków tymczasowych spowodowałoby niebezpieczeństwo obchodzenia norm jurysdykcyjnych ustanowionych w tym rozporządzeniu i niebezpieczeństwo „forum shopping”, co byłoby sprzeczne z celami rozporządzenia, w szczególności z uwzględnieniem nadrzędnego interesu dziecka dzięki wydawaniu dotyczących go orzeczeń przez sąd geograficznie bliższy jego miejscu zwykłego pobytu, uważany za znajdujący się w najlepszej sytuacji, by rozważyć środki, jakie powinny być podjęte w interesie dziecka.

(por. pkt 77, 97, 98)

(por. pkt 84, 91; sentencja)